

žarek dobrote

11/X
november
2012

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Teden Karitas z geslom: Veselje v sožitju
V OBMOČJU SOČUTJA

4 ••• Sočutni z žalujočimi

MEDGENERACIJSKA SOLIDARNOST

5 ••• Osebna sreča in veselje sta temelj
za medgeneracijsko solidarnost

V LUČI STROKOVNOSTI

6 ••• Prvi stik s človekom

8 ••• Vztrajnost

9 ••• Seminar Karitas 2012

9 ••• Interni razpis za delovno mesto

KOPER

10 ••• Medgeneracijska barka & banka

11 ••• Vsakega dneva se razveselim,
kar lahko naredim kaj dobrega

12 ••• Oče Franc, zlatomašnik

LJUBLJANA

13 ••• Izobraževalni vikend prostovoljcev - Portorož, 2012

MURSKA SOBOTA

14 ••• Domačija na stežaj odprla vrata

NOVO MESTO

15 ••• Veselje ohranja mlado srce in obraz

SLOVENSKA KARITAS

Teden Karitas: Veselje v sožitju

od 26. 11. do 2. 12. 2012

28. 11.: Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo

28. 11.: Dobrodelni koncert Klic dobrote 2012

v dvorani Golovec ob 20. uri

in ob 16. uri javna generalna

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

5. 11. Srečanje Karitas vipavske dekanije

6. 11. Srečanje Postojnske DK

7. 11. Tajništvo DK Ilirska Bistrica

12. 11. Srečanje DK Idrija Cerklje

13. 11. Srečanje Tolminske OK

14. 11. Srečanje DK Ilirska Bistrica

14. 11. Razstava Umetniki za Karitas v Idriji

17. 11. Obeležitev dneva žrtev prometnih nesreč

21. 11. Srečanje Kraške DK

23. 11. Osrednja prireditev ŠK, Zemono pri Vipavi

26. 11. Srečanje Postojnske DK, z mašo

27. 11. Srečanje Goriške OK

29. 11. Dan odprtih vrat

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

Nadaljevanje napovednika na 7 strani.

KARITAS V LETU VERE

Helena Zevnik Rozman

Z letošnjim oktobrom se je začelo leto vere, ki naj bi poglobilo našo vero. To leto je povezano tudi z novo evangelizacijo, ki bo usmerjena, kot je dejal sveti oče Benedikt XVI. ob začetku sinode, predvsem k ljudem, ki so se, čeprav so krščeni, oddaljili od Cerkve in ne živijo krščanskega življenja. V teh ljudeh naj bi spodbudili novo srečanje z Gospodom in vnovično odkritje vere kot izvira milosti, ki prinaša veselje in upanje.

Postavlja se vprašanje, kaj za nas sodelavce Karitas prinaša leto vere – kje je v tem letu naše mesto?

Morda bomo samo zamahnili z roko in si rekli: oznanjevanje ni naše področje, mi spadamo pod diakonijo – služenje najbolj potrebnim. Vendar vseeno ni tako. Z našim delom smo lahko žive priče Jezusove ljubezni, živa Karitas, ki je postavljena kot luč za mnoge, ki iščejo. Kajti pri svojem delu se srečujemo tako z vernimi kot tudi z ljudmi, ki so se oddaljili od vere ali pa je nikoli niso našli. Velikokrat se srečujemo tudi z ljudmi, ki so druge vere. Tako oznanjamo z našimi deli, z našim pristopom in odnosom do soljudi, z našim osebnim pričevanjem o Ljubezni – Karitas.

Ob tem sem se spomnila na mnoge mlade prostovoljce – animatorje, ki sodelujejo na Počitnicah biserov, kako so ob zaključkih spregovorili, da so ob našem delu in odnosu do otrok, večernih pogovorih z duhovniki, ki spremljajo naš program, spremenili svoj pogled na vero ali pa so jo celo ponovno odkrili. Brez katehez in brez pridig, le s pričevanjem preko prijateljskega odnosa so doživeli pravi pomen vere. Verjamem, da imajo še mnogi sodelavci Karitas podobne izkušnje.

Da bomo lahko živa Karitas, moramo moč in energijo črpati iz vere ter si na kolenih izprositi milost, da bi bili vredni služiti človeku v stiski, kot je za to leto napovedal generalni tajnik Imre Jerebic. Zato bo to leto za nas predvsem čas, ko se bomo učili solidarnosti, sočutja s pomočjo empatije, sožitja z notranjim žarom, da bomo lahko pristno, na zdravih koreninah nadaljevali zastavljeno delo, negovali človekovo dostojanstvo vsakega posameznika in bomo lahko zagovorniki najbolj ranljivih skupin v naši družbi.

• FOTO NASLOVNA STRAN: Kaja Podržaj, ZADNJA STRAN: Helena Zevnik Rozman •

tema meseca

TEDEN KARITAS Z GESLOM: VESELJE V SOŽITJU

Imre Jerebic

Od 26. novembra do 2. decembra 2012

Veselite v sožitju, toda ne pretesno

Da »v sožitju – skupaj ste bili rojeni in za vselej boste ostali skupaj«, pravi pesnik Kahlil Gibran. Isti pesnik pravi:

**Ljubite drug drugega, toda iz ljubezni
ne delajte spon.**

**Pojte in plešite skupaj in veselite se, toda
vsak naj ostane sam.**

**Podarite si srca, toda ne izročite jih
drug drugemu v posest.**

**In bodite skupaj, pa ne pretesno, kajti
vsak sebi stoje stebri v svetišču.**

Smo v Božjem svetišču kot močni posamezniki, ker to zahteva današnji čas od nas. Toda zaznamovani smo z rodbinskimi, nacionalnimi, verskimi

koreninami, da spadamo skupaj.

Uporabil bom težke besede: Stvarnik nas je postavil v skupno svetišče, kjer se moramo učiti umetnosti sožitja in umetnosti ostati vsak sam. Če pretesno stopimo skupaj, se lahko gremo posestništvo, delamo pretežke zaveze ... Če se družimo v varni razdalji, ni čutiti empatije, pripadnosti, varnosti, domačnosti med nami.

Veselite v sožitju, toda ne pretesno – to je naša popotnica, ki nas vabi, da se vsak po svoje pripravlja na teden Karitas, in to z namenom, da bi ljubili drug drugega in iz ljubezni ne delali spon.

Želim, da nas besedi »ne pretesno« ne bi zavedli, da se ne bi trudili živeti v sožitju s svojimi bližnjimi, s sodelavci Karitas, z našimi prosilci pomoči in še s kom. Brez nenehnega vsakodnevnega truda ne gre, kajti sožitje je nekaj živega, vsakdanjega, Božjega ..., le mi, ubogi posamezniki, ga hote ali nehote dajemo v spono ali na varno razdaljo.

»V našem sožitju mora biti dovolj prostora, da med nami zapelejo vetrovi neba.« Gibranova misel zame pomeni, da v sožitju ne glede na to, s kom se ga gremo, mora biti prostor za Boga, ki kot svež veter uravnava naše sožitje •

3

Večji dogodki na vseslovenski ravni v Tednu Karitas

Sreda, 28. 11.: Romanje prostovoljcev Karitas na Slomškovo Ponikvo

Ob 11.00 molitev in ob 12.00 sv. maša, ki jo bo daroval predsednik Slovenske Karitas, mariborski nadškof dr. Marjan Turnšek. Prosimo župnike, tajnike župnijskih Karitas, da organizirajo avtobusne prevoze za romarje na Ponikvo.

V okviru romanja bo za vse romanje organizirano *skupno kosilo ob 14. uri v dvorani Celjskega sejma v Celju* (nasproti dvorane Golovec). Škofijska Karitas Celje, župnija Ponikva in okoliške župnijske Karitas bodo organizirale pogostitev.

Sreda, 28. 11.: 22. dobrodelni koncert Klic dobrote

Ob 16.00 bo javna generalka, na katero so povabljeni vsi romarji na Ponikvo. Za prostovoljce Karitas obisk generalke brezplačen.

Ob 20.00 koncert z neposrednim TV-prenosom na 1. programu TV Slovenija, Radia Slovenija in Radiu Ognjišče. V času koncerta in tudi še cel december bomo zbirali sredstva za pomoč družinam v stiski. Vstopnice za večerni koncert (cena 10 €) bodo na voljo na škofijskih in na Slovenski Karitas ter v Celju v knjigarni Mohorjeve družbe 14 dni pred koncertom.

Teden Karitas, v katerem bo še mnogo drugih prireditev po župnijah ali na škofijski ravni, bomo zaključili z **nedeljo Karitas**, ki naj bo znamenje naše trdne povezanosti s Kristusovo Cerkvijo v občestvih, v katerih delujemo, in pričevanje, da zaupamo v Božjo ljubezen in dobrotljivo usmiljenje, ki nas napolnjuje z neuničljivim upanjem, mladostno zagnanostjo in medsebojno solidarnostjo, tako ob skupnem oltarju kot tudi v našem vsakdanjem življenju.

v objemu sočutja

SOČUTNI Z ŽALUJOČIMI

p. Karel Gržan

4 Tokratno misel, ki je namenjena sočutju ob zemeljski izgubi, bi rad pletel ob spominu na Toneta Pavčka (1928–2011), ki mi je doslej najsrčneje spregovoril o vrednosti, ko si sočutna bližina tistim, ki so doživeli zemeljsko izgubo.

»Na svetu si, da gledaš sonce.

Na svetu si, da greš za soncem.

Na svetu si, da sam si sonce

in da s sveta odganjaš – sence.«

Kot moto so te besede poeta, v samem bistvu prežete s tistim glavnim Jezusovim napotilom za oporo in za radost našega bivanja: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem svojim srcem, z vso svojo dušo in z vsem svojim mišljenjem.« In potem: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (Mt 22,37–39).

Najprej se je treba dobro osončiti – se globoko v sebi okrepiti, kajti iz svoje notranje resničnosti temnimo ali svetlimo. Naša poklicanost je, da se okrepimo v Soncu in da s sveta odganjamo sence. Še posebej, ko je za nekoga dan temačen in je nesrečnik po Božji previdnosti prav naš bližnji. Takrat velja »naročilo, naj ljubimo svojega bližnjega kakor samega sebe. Pa še verjetno malo bolj,« dodaja pesnik. »To, kar je slabo, je vseenost, ko ni prizadetosti in ne volje po boljšem, po občutljivejšem, po osrečujoči aktivni ljubezni. Res nam manjka človeške solidarnosti. Ljudje se kmalu ne bomo več delili med bogate in revne, med intelektualce in neintelektualce, pač pa po tem, koliko občutiš ali ne občutiš stiske bližnjega. In vsa ta notranja slepota, ta brezbržnost do drugega, ko si notranje slep in gluha za njegov krik, oddaljuje ljudi za mnogo svetlobnih let. Bližnje je treba videti, treba se je z njimi pogovarjati. Včasih je potrebno samo poslušati ali položiti roko na njegovo ramo; potem prehaja ta bolečina iz njega vate in sta dva združena in je mnogo lažje. To vem iz svoje izkušnje, iz občutljivosti, ki sem jo doživljal po sinovi smrti. Ljudje so nemo, samo z očmi, gibom, z roko kazali, da čutijo grozo z mano, in so mi s tem neskončno pomagali. Po drugi strani pa je res, če govorim iz svoje izkušnje, da se začne iz groba počasi luščiti neka svetloba. Ko ta svetloba postaja zarja na obzorju, ki prehaja v neskončnost, se začneš pogovarjati s tistimi, ki so odšli. Ta pomenek je neskončno blažen in neskončno dobrotljiv. Kar nenadoma ni več samo tega sveta, niso samo ljudje, ni groze in praznote tega sveta, ampak je svet napolnjen z vsemi mogočimi angeli in duhovi in si med njimi in nisi samo tu, si tudi onstran. Zaveš se, da ne

greš iz teme v temo, pač pa, da greš iz teme v manjšo temo, k luči in nazadnje k svetlobi sami. Prečrtal sem tisto, kar sem zelo dolgo mislil, iz Brnčičevega uvodnega stavka eseja o smrti: smrt je nesmiselna. Globoko smiselna je, ker je prehod iz življenja v življenje in ker ti pravzaprav pripelje tvoje drage, ki te čakajo. In vem, da me moj sin Marko nekje čaka, da me bo objel in bova skupaj.«

Tako žlahtno, predvsem pa tako osebno zavzeto kot Tone Pavček so mi govorili le redki. Bil je Mišlavčev večer lanskega leta, ko sva si segla v roke in nisva vedela, da je to slovo tudi od tukaj in sedaj ... do tedaj, ko tudi sam ne vstopim tja, kjer je »večno in je srečno«, kot je rekel Pavček in je dodal: »Zavedam se, da so tam tisti, ki so odšli, pa naj so to pisatelji, ki sem jih gledal, kako so v starih letih drsali po tleh in oddrsali pravzaprav le malo višje v onostranskost, ali drugi. Vsi ti so moralni imperativ: zaradi njih ne smem početi karkoli, živeti moram tako, da je njim všečno in da je tistemu Neizrekljivemu po volji; da sem v skladu s to večjo resnico, ki ni samo moja trenutna resnica, pač pa Resnica večnega obstajanja« – v kateri bo naš končni dom, kot je zapisal Kocbek v svoji molitvi:

Sem,

ker sem bil,

in vsakdo me bo mogel pozabiti.

In vendar moram reči:

sem

in bil sem

in bom,

in zato sem več od pozabljenja,

neizmerno več od zanikanja,

neskončno več od ničla.

Vse je večno, kar nastane,

rojstvo je močnejše od smrti,

vztrajnejše od obupa in samote,

silnejše od hrupa in greha,

slovesnejše od zavrženosti.

Nikoli ne bom nehal biti.

Nikoli.

Amen.

Ko zapisujem te vrstice, je pred mano odprta knjiga Pavčkovih poezij. »Tako pritavaš skozi vse grape in čase k sebi. Do tam, koder dalje ne da se. /.../ Prišel si do zadnje besede za zadnjo pesem. Njeno ime bodi ljubezen.« Na prvo stran mi je ta božjepotnik naše dežele (tako se je poimenoval sam) zapisal posvetilo: *Je čas duše in je čas telesa, je čas preizkušenj na poti v nebesa. Tone Pavček* •

V prihodnji, adventi številki:

O sočutju ob družinski adventni mizi.

medgeneracijska solidarnost

OSEBNA SREČA IN VESELJE STA TEMELJ ZA MEDGENERACIJSKO SOLIDARNOST

Helena Zevnik Rozman

P. Karel Gržan je na predavanju na seminarju Karitas še posebej izpostavil, da je osebna sreča temelj medgeneracijskega osrečevanja. Torej lahko rečemo tudi temelj medgeneracijske solidarnosti. Brez tega, da smo sami zadovoljni in veseli, težko živimo v dobrih odnosih, v sožitju med seboj, med generacijami. Kaj vsakega posameznika osrečuje, pa je lahko zelo različno, seveda odvisno od njegovih vrednot, pričakovanj, življenjskih izkušenj, morda tudi starosti.

Ob vprašanju, kaj jih osrečuje in kje najdejo vir veselja, je na seminarju v Celju razmišljajo in med seboj delilo svoje izkušnje preko 145 slušateljev. Misli so si bile morda zelo različne, pa vendar v marsičem zelo podobne.

Družina je prav gotovo eden izmed najpomembnejših virov veselja in sreče. Še posebej so nekateri navedli, da je sreča tam, kjer so v družini in zakonu dobri odnosi. Osrečuje jih predvsem druženje z družinskimi člani, tudi širša družina, skupna praznovanja, majhne pozornosti in ljubezen, ki si jo podarjajo med seboj, druženje z vnuki in prav gotovo še kaj.

Zelo pomembno, kar nas pogosto osrečuje in so izpostavili tudi udeleženci seminarja v Celju, so dobri odnosi med ljudmi. Dobre odnose oziroma srečo, ki izhaja iz dobrih odnosov, so opisali z različnimi besedami: druženje s pozitivnimi ljudmi, prijaznost, prenašanje in poslušanje drug drugega, toplina, sodelovanje, pogovor, prijatelji, druženje in ljubezen. Mnoge pa osrečuje to, da lahko pomagajo drugim, da lahko delijo z drugimi, druge osrečujejo, jih obiskujejo, se posebej starejše ljudi, in sodelujejo z njimi. Osreči jih sreča sočloveka ob tem dejanju in tudi občutek, da so nekemu potrebni. Nekateri so izrazili, da jih osreči hvaležnost ljudi, ki jim pomagajo. Spet drugi, kadar jih kdo preseneti, ko tega ne pričakujejo, ko jih objame otrok, se s kom pogovarjajo.

Mnogi pa svoj vir veselja in sreče najdejo v Bogu, Jezusovem zgledu in njegovi milosti ter pri molitvi, sveti maši, v naravi, ali ko najdejo notranji mir. Predvsem pa v tem, da znajo uživati v majhnih stvareh, do so v simbiozi sami s seboj in se počutijo svobodne. Nekateri osreči dobro opravljeno delo in uredničen cilj, delo na vrtu in v stanovanju, dobra šola, zdravje ter tudi to, da se zjutraj zbudijo brez bolečin. Pri tem, kako dojemaš srečo, je, kot je dejala ena izmed udeleženk, pomembno predvsem, da imaš do

Foto: Helena Zevnik Rozman

vsega v življenju pozitiven odnos. Takrat te osrečijo in razveselijo še tako drobni in morda nepomembni dogodki.

Če analiziramo misli udeležencev na seminarju Karitas, so odnosi med ljudmi, pa naj bo to v družini ali kje drugje, prav gotovo zelo pomemben pogoj za srečo posameznika. Ta sreča se vrača zopet nazaj v dobre odnose, ki jih gradimo s tem, da širimo veselje med ljudmi. Tako je po mnenju udeležencev seminarja za dobre odnose pomembna odkritost, pristnost, iskrenost, poštenost, potrpežljivost, spoštovanje in zaupanje. Še bolj pa odpuščanje, čas za drugega in

Ozri se kdaj v oblake,

te bežne tvorbe, ki plavajo na nebu. V svoji domišljiji lahko v njih ugledaš skrivnostne pošasti. Opazuj otroka, kako riše. Njegova domišljija pričara z barvnimi svinčniki na košček papirja kar ves svet. Poglej starčka, ki boža mačko, zaljubljenca na avtobusnem postajališču, dojenčka, ki spi v vozičku. Odkril boš, da je v vseh stvareh nekaj več, kot lahko površno vidimo, da je v njih spomni na raj. Vsak dan skriva v sebi čuda, vseh sploh ni mogoče naštet. Veselje nad majhnimi vsakdanjimi čudeži: To je ključ, da boš lahko vsak dan malce srečen.

Phil Bosmans

to, da smo razumevajoči in se vživimo v potrebe ter situacijo drugega. Nekateri so kritično pogledali vase in priznali, da dobre odnose gradi tudi to, da se navadimo, da nismo vedno prvi in najboljši, ampak včasih kakšno dobro mesto pustimo drugemu, da tvegamo in se spustimo v globino odnosa, prisluhnemo drugemu, smo zadovoljni in poštene do sebe ter drugih.

Če torej želimo graditi solidarnost med ljudmi, med generacijami, moramo med njimi širiti veselje.

To nam uspeva s pozitivnim pristopom, pozornostjo, ljubeznijo, lepo, dobronamerno besedo, navdušenjem, nasveti, tudi s pesmijo, uslugami, obdaritvami, obiski, pozitivnim pogledom na življenje in še marsičim. In naša naloga je, da nosimo to ljudem v teh kriznih časih, ko se v svet vnaša toliko slabe volje, nemira in negativnosti. Razveseljimo in osrečujemo ter gradimo sožitje med ljudmi! •

6

Foto: Helena Zevnik Rozman

v luči strokovnosti

PRVI STIK S ČLOVEKOM

Andreja Kastelic

»... takega ponižanja ne bom nikoli pozabila. Svetovalna delavka, je sedela pred računalnikom, tamkaj iskala neke informacije in me niti niti pogledala. Da bi me vsaj poslušala, zakaj sem se znašla v taki situaciji. Ne, že v naprej mi je povedala, da mi pri njihovi humanitarni organizaciji ne morejo pomagati ... Želela sem priti še do vas. Potrebovala sem tri dni, da sem to zmogla. Bila sem tu že tik pred vrati, a sem se pred dvema dnevoma obrnila ... Verjemite, da mi ni lahko prositi za pomoč, in glede na odnos, ki sem ga bila deležna tamkaj, tja za gotovo ne bom šla nikoli več ...«

To je osebna izpoved, ki mi jo je bilo dano slišati pred kakšnim mesecem dni. Gospa je svojo izkušnjo pripovedovala s pretresenostjo in razočaranjem. Izsek osebne pripovedi govori prav o tem, kakšen pomen ima prvi stik s človekom – lahko ga sprejmemo in mu izkažemo razumevanje, ali pa mu izkažemo zavračanje. Prvo in drugo počnemo na dva načina – z govorom in neverbalnim sporočanjem ter z dejanji, ki jih namenimo človeku v stiski. Vse naštetu se med seboj prepleta in je soodvisno eno od drugega.

V nadaljevanju je na kratko povzetih nekaj načinov sporočanja, ki se jih največkrat ne zavedamo, vendar imajo veliko sporočilno vrednost pri srečanju s človekom v stiski.

➤ **GOVOR:** Govor naj bo vedno spoštljiv, tudi če je sogovornik besedno žaljiv in agresiven. Z govorom namreč izražamo spoštovanje, ki omogoča, da se lahko vzpostavi odnos zaupanja. Pri verbalni komunikaciji je pomembno, da se izognemo sodbam v smislu, da človeku v stiski zadajamo občutek krivde. Bistvo pogovora je namreč v tem, da si posameznik sam uspe odgovoriti na vprašanja v zvezi s svojo stisko – da jo razume na pravi način, kajti potem bo stisko tudi lažje reševal na najbolj primeren način (način, ki bo omogočil dolgotrajno rešitev). Namesto sodb naj bodo v pogovoru vprašanja, ki človeku pomagajo stisko ozavestiti in razumeti.

➤ **DRŽA TELESA:** Odprta drža telesa izraža sprejemanje, zaprta drža v smislu prekrizanih nog in rok pa zadržanost do sogovornika.

➤ **TON GLASU:** Z umirjenim tonom glasu sporočamo, da želimo sogovornika poslušati, izkazujemo mu pripravljenost za razumevanje. Nasprotno s hitečim in povzdignjenim govorom kažemo, da naj sogovornik pohiti, da zanj nimamo dovolj časa in niti potrpljenja, da bi ga poslušali.

➤ **STISK ROKE:** Stisk roke, ki ga podelimo, sporoča naš odnos do človeka. Čvrst stisk pomeni iskreno sprejemanje, ohlapen stisk plašen ter umikajoč odnos, pretirano močan stisk pa odnos nadvlade in moči.

➤ **OČESNI POGLED:** Očesni pogled, ki je sproščen in usmerjen v človeka, sporoča, da nam je pomemben in se mu želimo posvetiti. Pogled, ki je usmerjen drugam, pa nakazuje odvečnost – človek

se počuti kot številka, in ne kot oseba. Poleg usmerjenosti pogleda ima veliko sporočilno vrednost tudi pogled sam in izražanje z obrazno mimiko – z zrcaljenjem mimike obraza, drža telesa ter čustvenim podoživljanjem stiske drugega izkazujemo naklonjenost, sprejemanje človeka ter razumevanje stiske.

➤ **USKLAJENOST IZRAŽANJA:** Besedno in nebesedno izražanje naj bo usklajeno, saj je le tako naše sporočilo iskreno in ga kot takšnega uporabniki sprejmejo (npr. skrivno nasmihanje kljub trudu, da bi ohranili svojo resnost, sogovornik zazna).

Od prepričanj in pripravljenosti pa so odvisna tudi naša dejanja – koliko časa smo pripravljeni posvetiti nekemu in koliko truda nameniti za posameznega človeka. Na tem mestu je pomembno sledeče:

- **Vzemimo si za človeka toliko časa, kot je potrebno.** Ljudje, ki začutijo sprejemanje, spregovorijo o svojih bolečih notranjih doživljanjih. Takšni pogovori so lahko dolgi, vendar ljudi razbremenjujejo in čas, ki si ga vzamemo za njihovo izpovedovanje, je zanje zdravilo. Velikokrat ljudem ne moremo pomagati s hitrimi rešitvami, a če si zanje vzamemo čas, jih poslušamo in poskušamo razumeti, jim bomo v tistem trenutku pomagali na pravi način.

- **Poiščimo v sogovornikovi pripovedi pozitivne izjeme in ga nanje opozorimo.** V stiskah ljudje ne zaznavamo realno, temveč smo usmerjeni predvsem na zaznavanje negativnosti. S prepoznavanjem pozitivnih vidikov moč s stiske prehaja na človeka.

- **Naj nam ne bo odveč ob sprejemu človeku seči v roko in ga pospremiti** (prav tako ob njegovem odhodu) ter ga z naklonjenostjo pozdraviti oziroma mu ob odhodu zaželeli kaj lepega. Na ta način s človekom vzpostavimo osebni odnos.

- **Poskrbimo, da ljudem damo potrebne informacije,** nikoli pa nerealnih obljub, zaradi katerih so lahko dodatno prizadeti.

Nadaljevanje napovednika

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

- 5. 11. Sveta maša za vse pokojne sodelavce in dobrotnike Karitas, župnijska cerkve Vseh svetih na Žalah ob 18.00 uri. Sveto mašo daroval upokojeni koprski škof Metod Pirih.
- 15. 11. Predavanje dr. Janeza Juhanta, profesor na teološki fakulteti, z naslovom: **Strah in vera** v Cerknici ob 19.00 uri.
- 22. 11. Predavanje Marka Pišljarja, dr. med. spec. psihiater, strokovni direktor psihiatrične bolnice Idrija, v Ljubljani, Krekov trg 1 (pod Družino), ob 17.00 uri.
- 13. 12. Predavanje dr. Janeza Juhanta z naslovom: **Strah in vera** v na Brezjah ob 17.00 uri.
- 13. 11. Predavanje Marka Pišljarja, dr. med. spec. psihiater, strokovni direktor psihiatrične bolnice Idrija, v Novem mestu, Smrečnikova 60, ob 17.00 uri.

- **Naj bo prostor za pogovor primerno urejen** (lahko poskrbimo tudi za dekoracije, napise ipd.), v katerem se človek prijetno počuti, v katerem ni motečih dejavnikov in človek čuti, da je varno spregovoriti o osebni stiski. V prostorih, kjer poteka svetovalno delo, je priporočljivo, da sedimo poleg človeka v stiski, in ne nasproti njega. Razdalja naj bo takšna, da upošteva osebni prostor uporabnika in se ta počuti sproščeno (ne preveč blizu in tudi ne preveč oddaljeno).

- **Primerna naj bo tudi osebna urejenost.** Pretirano odstopanje v urejenosti ljudje razumejo kot nerazumevanje, še posebno v primerih, ko gre za materialne in finančne stiske.

Po navadi se odnosi odvijajo hitro in ni vedno dovolj časa za premišljeno ravnanje. Dobro je, da si po vsakem srečanju z ljudmi vzamemo tudi čas za razmislek, kako smo se počutili ob njihovi prisotnosti in kakšni so bili naši odzivi.

Ko človek prvokrat odide od nas, ponavadi ne odide z rešeno stisko, odide pa z občutkom, ki je merilo za nadaljnja ravnanja. Težko je strniti vse pomembno v neka navodila ravnanja, a bistveno je, da smo v odnosih z ljudmi sproščeni, iskreni in z njimi ravnamo tako, kot bi si želeli, da drugi ravnajo z nami, če bi se sami znašli v vlogi uporabnika. •

VZTRAJNOST

Jožica Ličen

V uredniškem odboru smo se za letošnje temo duhovnosti v Žarku dobrote odločili, da bomo vsak iz svojega zornega kota spregovorili o vrednotah, ki so pri našem delu potrebne: poštenje, odpuščanje, prijateljstvo, požrtvovalnost, prijaznost, sočutnost, preprostost in še nekatere druge. V prejšnjem Žarku dobrote je Helena govorila o veselju. Mislim, da je hote ali nehote prav veselje do in ob karitativnem delu ključ, ki odpre vsa vrata. Toda vrat je veliko, so vrata, ki nas pripeljejo do ljudi v stiski, so vrata, za katerimi so naši dobrotniki in darovalci, so tudi vrata, kjer še ne vemo, kaj nas čaka. Po moje so najpomembnejša tista mala vrata tabernaklja, v katerih prebiva Gospod, Gospod v podobi kruha in vina, ki nas je naučil deliti, za kar je vredno vztrajati.

Ni lahko, treba je vztrajati in izbirati prava vrata, saj nam apostol Luka pravi:

»Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo« (Lk 13,24).

Prav sodelavci Karitas, ki radi in z ljubeznijo pomagamo ljudem v stiski, bi se lahko odločili za kakšen drug način humanitarne dejavnosti. Veliko je društev in skupin, kjer bi lahko pomagali. Ne bi bilo mrzlih prostorov, stotine prevoženih kilometrov, teže pretovorjenega materiala, pa še kolektivna pogodba bi nam zagotavljala to, kar potrebujemo. Toda ne, mi, preprosti 'božji norci', smo se odločili za ozka vrata. Moram priznati, da so včasih zelo ozka ..., in ko pride trenutek, ko bi vse pustil, se ti zgodi kaj lepega, dobrega za Boga in človeka, in vztrajaš naprej.

Zase težko prosim, toda ko je treba dobiti to, kar naš bližnji potrebuje, ni težko trkati, prositi in dajati naprej, saj je pisano: *»Prosite in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosí, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo«* (Lk 7,8–13).

Kako lep primer vztrajnosti, ki ima zagotovljen uspeh. Kako zelo so te besede pomembne za karitativne sodelavce, saj je bojazen, da ne bomo zmogli, odveč. Vemo, da so lastne sposobnosti omejene, toda če prosiš, dobiš, če trkaš, se odpre, in če iščeš, najdeš. Gospod ve, kje se naša moč konča, in takrat pomaga. Sama sodelujem v koloniji Umetniki za Karitas že od začetka. Vztrajam, čeprav je za mano že osemnajst kolonij in skoraj dvesto raz-

stav. Včasih je kar naporno, vendar lepo in dobro odtehta vse. Najtežje mi je, ko me kdo sprašuje, čemu vse to počnem in kako zmorem, k sreči pa je veliko takih, ki pristopijo, pomagajo, in tudi zaradi te skupne poti je vredno vztrajati.

Včasih vztrajnim ljudem rečemo, da so trmašti. Mislim, da je oboje potrebno. Sama se včasih zalotim, da se mi dogaja svetopisemska prilika o 'nadležni vdovi', ki je sodnika gnjavila toliko časa, da ji je ustregel. Ne zato, ker se mu je smilila, saj se ni menil ne za Boga ne za človeka, pač pa zato, ker je vztrajala. V tem svetopisemskem odlomku marsikdaj prepoznam odnos državnih služb do Cerkve in posledično do Karitas. Vztrajamo, pa ne le s prošnjami in pobudami, pač pa z opozarjanjem na krivice in stiske v družbi, in ne le opozarjamo, marveč tudi konkretno pomagamo.

Kaj pa molitev? Tudi tu je potrebna vztrajnost. Vztrajno moliti zame pomeni predvsem ostati zvesta času, ki sem si ga določila za molitev, pa tudi med delom kratek 'posvet' z Bogom koristi. Poznavanje svetopisemskih besedil in prilik je najbolj strokovna literatura pri našem delu in poslanstvu, saj ima ključ za odpiranje tudi najbolj zapahnenih vrat.

Kar človek doseže zlahka, nima posebne vrednosti, saj že pregovor pravi: *»Kaplja vrta skalo, ne s silo, temveč z vztrajnim padanjem.«* Zato bodimo vztrajni v molitvi in dobrih delih, vse drugo nam bo navrženo •

Roža se obrača k svetlobi

Profesor je prinesel v svoj kabinet lončnico in jo postavil na okensko polico. Čez nekaj dni je roža vzcvetela in profesor je posodo, v kateri je bila cvetlica vsajena, obrnil tako, da je cvet gledal v prostor, da bi ga lahko občudoval med svojim delom. Toda cvet se je kmalu obrnil nazaj proti svetlobi.

Profesor je lončnico znova in znova obračal proti svoji delovni mizi, ta pa je vedno znova obračala svoj cvet proti svetlobi.

Od preproste cvetlice se lahko veliko naučimo: vedno znova vztrajati in obračati pogled na svetlo stran življenja.

(Božo Rustja, Zgodbo ti povem)

SEMINAR KARITAS 2012

Helena Zevnik Rozman

Letošnji seminarji Karitas pod geslom »Veselje v sožitju« so kot že nekaj let do sedaj potekali na treh lokacijah: v Celju, Postojni in Veržeju. Odziv sodelavcev Karitas je bil neverjeten, seminarjev se je udeležilo preko 420 slušateljev. Večina se je seminarja udeležila oba dneva, nekateri pa so prisostvovali le programu v petek zvečer ali v soboto.

Petkov večerni program je bil na vsaki lokaciji nekoliko drugačen, odpiral pa je mnoga vprašanja glede medgeneracijske solidarnosti, pa naj bo na nivoju države, lokalne skupnosti ali družine. Nekaj odgovorov na postavljena vprašanja smo prav gotovo dobili, o marsičem na področju solidarnosti med generacijami pa bo treba še govoriti, predvsem o jasnem prepoznavanju potreb posameznih generacij in spremembah vrednot.

Sobotni program pa se je bolj približal razmišljanju o tem, kako zgraditi lepe, vesele odnose, ki bodo vodili v medgeneracijsko osrečevanje. Na vseh treh lokacijah nas je nagovarjal p. dr. Karel Gržan, ki je še posebej poudaril, kako najti pot do osebne sreče ob žarčenju pred Najvišjim. Osebna sreča je pogoj za partnersko srečo, ki v pravem odnosu med partnerji gradi generacijsko srečo. Vse skupaj pa je pogoj za medgeneracijsko osrečevanje. V nadaljevanju so predavatelji p. Marko Novak, Marko Čižman in p. Stane Bešter spregovorili o veselju, tistem pravem, resničnem veselju, ki nas še posebej bogati in je osnova za dobre odnose. Prav o odnosih, kako jih zgraditi in živeti v sožitju, pa sta nam spregovorila Alojzij Štefan in dr. Janez Vodičar. Seveda pa so imeli možnost spregovoriti tudi udeleženci seminarja, ko so v manj-

ših skupinah razmišljali o temah predavanj in načinih, kako veselje v sožitju ponesti v svoje domače okolje in župnijske Karitas.

Posnetke okroglih miz in predavanj si je mogoče ogledati na spletni strani www.karitas.si. •

Foto: Mojca Urh in Matic Podržaj

INTERNI RAZPIS ZA DELOVNO MESTO:

generalni tajnik Slovenske Karitas (m/ž) v mandatnem obdobju 1. 6. 2013 – 31. 5. 2018

V skladu s statutom Slovenske Karitas bo 31. maja 2013 trenutnemu generalnemu tajniku Imretu Jerbicu potekel 5-letni mandat. Glede na sklep sveta Slovenske Karitas objavljamo interni razpis za delovno mesto: generalni tajnik Slovenske Karitas (m/ž) v mandatnem obdobju od 1. 6. 2013 do 31. 5. 2018.

Kandidati za omenjeno delovno mesto morajo izpolnjevati določene pogoje, ki so objavljeni na spletni strani Slovenske Karitas: www.karitas.si/o-karitas/interni-razpis v okviru celotnega razpisa. Poleg dokazil o pogojih in kratkega življenjepisa morajo kandidati priložiti tudi vizijo razvoja in predlagane okvirne strategije Slovenske Karitas v obdobju 2013–2018.

Kandidati morajo svojo ponudbo na interni razpis predložiti v tajništvo Slovenske Karitas osebno ali priporočeno po pošti na naslov: Slovenska Karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana, v zaprti kuverti, v levem zgornjem kotu na prednji strani kuverte označeno s »Prijava na razpis za delovno mesto generalnega tajnika SK – NE ODPIRAJ – VLOGA«, najkasneje do ponedeljka, 3. 12. 2012.

Šteje se, da je ponudba prispela pravočasno, če je zadnji dan roka za oddajo do 12. ure oddana v pisarni tajništva Slovenske Karitas ali če je zadnji dan roka oddana po pošti kot priporočena pošiljka. Obravnavane bodo le pravočasne in popolne vloge.

koper

MEDGENERACIJSKA BARKA & BANKA

Jožica Ličen

Medgeneracijska solidarnost je trenutno žgoča tema različnih razprav. Mladim je prioriteta študij, srednji generaciji služba, starejši pokojnina. Zdravi si želijo aktivno in kvalitetno življenje, bolni pa samo zdravje. Če bi živeli vsak v svojem svetu, vsak na svoji barki, bi lahko o tem govorili ločeno, tako pa smo prisiljeni živeti v sožitju na skupni barki, ki je najbolj likvidna banka vseh generacij. V preteklem tednu sem bila na dveh srečanjih ljudi, ki lahko veliko dajejo in veliko prejemajo. Obresti dobivamo vsi.

Srečanje Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov (KBBI) v kapucinskem samostanu v Vipavskem križu je bilo tudi letos prvo soboto v oktobru. Že vrsto leto je to srečanje utečeno, dogovorjeno, predvsem pa pričakovano. Udeležba je bila presenetljivo dobra. Sodelavci Karitas smo v tem kontekstu pomočniki v materialnem in organizacijskem smislu, v praksi pa učenci, saj spoznavamo veličino ljudi, ki se dnevno spopadajo s posebnimi težavami. S svojim pogumom in zaupanjem v Božjo pomoč so znamenje časa, ki ga vsi potrebujemo. Kar je za večino od nas samoumevno, je zanje lahko ovira. Že priprava samostanskih prostorov zahteva postavitev klančin. Vse poteka z določenim naporom in bolj počasi, pa vendar tako zelo bratsko. Osrečujoč je pogled na mlade in manj mlade pomočnike, sodelovanje pri sveti maši je dobesedno pogovor z Bogom, ko na oltar položijo vse svoje prošnje in stiske, še bolj kot to pa zahvalo za vse ljudi, ki jim pomagajo živeti težak vsakdan.

Sveto mašo je daroval dekan Aleš Rupnik, ob somaševanju lazaristov Jožeta Zupančiča, Romana Travarja in novega duhovnega vodje bratstva Boruta Poharja. Zelo sporočilen je bil uvod voditeljice Ljube Zakovšek, ki je med drugim dejala: »Kolikor daš, toliko dobiš. Če je čaša polna, iz nje teče in to dobimo drugi, če je prazna, moramo dovoliti, da jo drugi napolnijo.« Vsako leto znova Jerko Kos nepozabno zapoje psalm, občudovanja vredna pa ostaja tudi nesebična pomoč njegove žene Marije.

Vsa leta se s posebno ljubeznijo temu srečanju posveča gospa Ščekova, ki svoje poslanstvo prenaša na svojo družino; tudi letos se ji je pridružila vnukinja Kristina, na novo pa sta prišla še Sara in Aljaž. Bili so še drugi mladi prostovoljci in sami so ugotovili, da je zanje to nova izkušnja v življenju, ki nehote in nezave-

Srečanje Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov

dno, predvsem pa prostovoljno gradi medgeneracijski odnos.

Bilo je veliko spremljajočih in družabnih dogodkov, od srečelova, zaradi katerega je vsak odnesel domov skromno darilo, do osmih hlebov kruha, ki jih je duhovni voditelj Borut blagoslovil. Nasmejani obrazi so najboljša naložba in popotnica za premagovanje vsakodnevnih težav.

Srečanje medgeneracijskih skupin na Mirenskem Gradu: Prvega oktobra smo praznovali svetovni dan starih. V ta namen je Zavod Karitas Samarijan v soboto, 6. oktobra, na Mirenskem Gradu obeležil svetovni dan starih, aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti. Dogodek je bil namenjen vsem, ki jih zanima področje medgeneracijske aktivnosti in se z njim že ukvarjajo oz. bi v svojem okolju želeli delati na tem področju.

Srečanje se je začelo s predavanjem in intervjujem dr. Jožeta Ramovša na temo »Smisel aktivnega staranja med generacijami«. Vprašanja je postavljala strokovna delavka Klementina Bajec, ki je zaslužna za razvoj petnajstih medgeneracijskih skupin na področju kopske škofije. Dr. Ramovš je iz svojih bogatih izkušenj, še bolj pa iz načrtov za prihodnost predstavil različne oblike na področju medgeneracijskih dejavnosti. Sledila je predstavitev medgeneracijskih skupin, ki delujejo pod okriljem Zavoda Karitas Samarijan. Veliko tega je opisanega v knjižici Karitas med generacijami, kjer so v sliki in besedi predstavljene dejavnosti zadnjih štirih let. Iz predstavitve voditeljev skupin smo

Srečanje Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov

Srečanje medgeneracijskih skupin

Srečanje medgeneracijskih skupin

kaj hitro spoznali, da so nekatere padle na plodna tla, druge se še iščejo. Prisotne so s simboliko odnosov nagovorile sodelavke iz Slapa, prisrčni so bili odzivi na skupno telovadbo, osebno sta me je najbolj nagovorili Giuliana in Aliče iz Gorske medžupnijske Karitas, ki sta povedali: »Tako po izobraževanju sva se usedli skupaj in se dogovorili, da v našem okolju osebno obiščemo predvsem tiste starejše in osamljene, ki niso vključeni v nobene skupine in za katere smatramo, da potrebujejo podporo in pomoč. Že obiski so zahtevali svoj čas, toda povabila niso bila brez uspeha. Sedaj imamo živo skupino.«

Srečanje se je zaključilo s sveto mašo in kulturnim programom, ki so ga izvedli člani medgeneracijskih skupin. •

**VABLJENI NA
DVOREC ZEMONO PRI VIPAVI,**

V PETEK, 23. NOVEMBRA 2012, OB 20. URI

NA SVEČANO AKADEMIJO ŠKOFIJSKE KARITAS KOPER
IN ODPRTJE PRODAJNE RAZSTAVE

**UMETNIKI
ZA
KARITAS**

UDELEŽENCI 18. MEDNARODNE LIKOVNE KOLONIJE:

Vesna Benedetič, Milena Gregorčič, Anka Krašna, Buba in Ede Posa,
Darko Slavec, Karmen Smodiš, Viktor Šest, Veljko Toman in Vinko Železnikar.
Častna gosta: Jelka Reichman in Mirsad Begič

Pridružili so se tudi strokovni sodelavci in darovalci ob dnevu odprtih vrat.

Izkupiček prodanih del bo namenjen pomoči otrokom v stiski.

Geslo kolonije in prodajnih razstav 2012/2013:

»Lačen sem bil in ste mi dali jesti,
žejen sem bil in ste mi dali piti, nag sem bil in ste me oblekli ...«

VSAKEGA DNEVA SE VESELIM, KER LAHKO NAREDIM KAJ DOBREGA

Marija Jelinčič

Telesne bolezni lahko ozdravimo z zdravili,
za osamljenost, obup in malodušje
pa je edino zdravilo ljubezen.
Na svetu je veliko ljudi,
ki hrepenijo po koščku kruha,
še več pa jih je, ki hrepenijo po koščku ljubezni.
(bl. Mati Terezija)

V tolminski župnijski Karitas deluje LOJZKA FON s Kamnoga, ki je stanovalka Doma upokojencev v Tolminu. Tu prebiva že vrsto let, saj so jo Božja pota vodila tako, da je bila v trenutkih po potresu v Posočju to najboljša rešitev. Tu se ji je ob dobri oskrbi izboljšalo zdravje in kmalu je začutila, da tudi ona lahko veliko pomaga drugim.

Že v začetku delovanja ŽK Tolmin se je vključila v delovanje župnije, tako da so naši obiski sodelavk Karitas v Domu upokojencev zelo prijetni. Vedno nas pričaka že pri vhodu, nas seznanji, komu naj se še posebej posvetimo, s čim koga razvedrimo, kdo ima kakšno prav posebno obletnico in podobno. Za konec nas vedno pogosti s kavico, sokom in čim sladkim v skupnem prostoru, kjer ima kotiček zase, saj zelo rada šiva. Tudi na njej se vidi, da ji sukanec in šivanka lepo tečeta, saj je kljub svojim letom – letos ima okroglih osemdeset let – vedno lepo in usklajeno urejena.

Na zadnjem obisku pa smo Lojzko povprašali, kakšen je njen dan. Bilo je toliko povedanega, da se bojim, da bom kaj izpustila. Z žarom v očeh pove, da se vsakega dneva posebej razveseli, ker ve, da bo lahko naredila kaj dobrega za druge, saj je v Domu veliko takih, ki so potrebni pomoči. Pomaga pri hranjenju bolnikov in za vsakega si vzame čas. Tako bolnik občuti, da je nekdo pri njem zaradi njega. Veliko jih potrebuje tudi pogovor in prav skozi take pogovore je Lojzka marsikomu pokazala pot nazaj v Božje občestvo. Vsak dan pa začne z molitvijo pred Najsvetejšim v kapeli v Domu. Zelo je hvaležna za ta dar, ki ga imajo, tu je njeno zatočišče in tu išče moč za vsak dan. Kapelo krasi kip Matere Božje, ki ga je darovala ona. V kapeli je vsak petek sveta maša, ki se je udeleži veliko stanovalcev, in naša Lojzka je mežnarica ter sodeluje pri bogoslužju. Pred sveto mašo molijo rožni venec in litanije. Spomni se časov, ko je v Domu stanoval tudi vikar gospod Dorči. Bilo je lepo, saj je bila maša vsak dan. Pred leti, ko še niso imeli kapele, pa so

se ob sobotah zbirali v skupnem prostoru in molili rožni venec. Lojzka je pobudnica vsega duhovnega življenja v Domu. Pri postavljanju jasic pa ji vsako leto pomaga prijateljica Milka, še posebej poudari. Obiskuje tudi delovno terapijo, skrbi za rože v Domu in hodi v skupino za samopomoč, tako da je njen dan razgiban od jutra do večera. Vedno pa se zaključi z molitvijo in zahvalo Bogu.

Ob pogovoru z Lojzko človek postane boljši, saj njene prijazne besede ustvarjajo zaupanje, prijaznost v mislih in dejanjih pa ljubezen, ki jo ta svet tako potrebuje.

Ljubezen je sreča, ki jo dajemo drug drugemu. •

OČE FRANC, zlatomašnik

Franc Prelec, predsednik Istrske območne Karitas, je letos zlatomašnik. Praznovanje je bilo na več krajih, zadnja ponovitev zlate maše pa je bila na rožnovensko nedeljo v Portorožu. Deležen je bil mnogih zahval, saj je prav v Portorožu postavil cerkveno in duhovno zgradbo.

Vse navzoče je ganila zahvala Davorine, strokovne delavke v Vrtnici, ki je kronološko predstavila delček dela očeta Franca. Med drugim je povedala: »Danes smo tu, da se zahvalimo ob zlatem jubileju mašništva, vam, oče Franc, da ste imeli odprte roke, široko srce in neomajno voljo, kar je vse botrovalo uspešni rehabilitaciji ljudi, ki so bili že globoko v stiski zaradi alkohola. Izročamo vam simbolni dar v zahvalo – svečo, simbol darovanja: ko gori, se použiva sama v sebi. Na njej so simboli križ, sidro in srce. Zgovorno pričajo o veri, upanju in ljubezni, ki je vaše tiho vodilo na poti. Dodane pa so vrtnice kot simbol našega programa. Cvet vrtnice je lep, toda najprej je treba mimo trnja.«

Dragi oče Franc, v imenu sodelavcev Karitas vam kličemo: hvala, ker ste, in Bog vas živi! •

IZOBRAŽEVALNI VIKEND PROSTOVOLJCEV – PORTOROŽ 2012

Martina Ozimek

Medgeneracijsko srečanje in izobraževalni vikend prostovoljcev je potekalo od 14. do 16. septembra 2012 v Sončni hiši v Portorožu.

Vsi udeleženci imajo vsaj enoletno prakso prostovoljnega dela, udeleženka Štefka pa kar preko 20 let. Zato smo želeli, da mladi na prijeten način pridobijo nove izkušnje in nadgradijo odgovorno prostovoljstvo. Ob novih znanjih, ki sta jih posredovala voditelja Martina in Roman, so udeleženci aktivno sodelovali tako v strokovnih kot v družabnih delavnicah.

Skupina štirinajstih je bila izjemno delovna, prijetna, iskrena, navdušena, iskriva in zabavna. Nekaj misli, spoznanj in fotografij, nastalih na medgeneracijskem vikendu prostovoljcev, naj ponazorijo vzdušje. Zahvaljujemo se generalnemu tajniku Slovenske Karitas g. Jerebicu za lepo razlago pomena in smisla Sončne hiše za ljudi ter g. Drčarju za gostoljuben sprejem in kavo. •

*Kaj so o srečanju
povedali udeleženci:*

13

»Vsak dan sem starejša, a sedaj razumem, da se moram na starost pripravljati vse življenje; vsem, ki jih imate radi, to povejte vsak dan.«

»Učimo se vse življenje. Najlepše je, če pripadaš skupini, kjer te razumejo, ti pomagajo, kjer tudi ti lahko enako narediš drugim.«

»Skupina mora držati skupaj, si pomagati, se poslušati, si zaupati, biti moramo pošteni in prijazni drug do drugega. Kot član skupine lahko narediš veliko več kot samo posameznik.«

»Odgovorno prostovoljstvo temelji na dogovoru, ki se ga mora spoštovati, prijaznosti in znanju prostovoljca. Treba je stati zaci-ljem, ki si ga oba udeležena zastavita. Obljube je treba spoštovati in jih uresničevati. Če to ni mogoče, se je treba opravičiti in poskrbeti, da tvoje delo opravi nekdo drug. Ko daješ, ne pričakuj zahvale ali pohvale: daš, ker to preprosto hočeš in si se odločil za to.«

Na delavnicah se je iskriilo od navdušenja in navihanega humorja.

Skritega prijatelja je bilo treba prepoznati z zavezanimi očmi.

V kapeli Sončne hiše nam je g. Imre Jerebic razlagal skrivnosti drugačnosti. Čutili smo blagoslovljen čas za nas.

»Odgovorno prostovoljstvo se razvija počasi: veliko izkušenj in časa potrebuješ, da si sposoben odgovorno opraviti svoje delo. Razumeti moraš, zakaj pomagaš, kaj imaš od tega in da so tudi tu vzponi in padci. Potrebni sta zaupnost in odzivnost.«

»Če hočeš biti dober prostovoljec, sta potrebna znanje in volja. Najprej je treba urediti pri sebi, šele potem lahko pomagaš drugim. Obenem te stiki z drugimi tudi spreminjajo.«

»Zelo je bilo prijetno. Sem se imel fajn. Še lepše kot doma, a za le za kratek čas. Upam, da bomo še kdaj šli.«

»V prostovoljstvu najdeš prave prijatelje. Boljše je, če je narejenega malo, a tisto kvalitetno in odgovorno.«

»Lepo je imeti skrivnega prijatelja, krofi so najboljše sveži, kot prostovoljec moraš biti vnaprej pripravljen in odgovoren.«

murska sobota

DOMAČIJA NA STEŽAJ ODPRLA VRATA

Karlo Smodiš

Sodelavci škofijske in župnijskih Karitas iz murskosoboške škofije so se v nedeljo, 7. oktobra, veselili uradnega odprtja Domačije – na sedemhektarski kmetiji v vasi Šprinc v razkriški občini že izvajajo socialnovarstveni program, namenjen mladim. Domačijo je blagoslovil škof dr. Peter Štumpf. Trenutno na Domačiji biva mlad fant, trije pa so že končali program.

Aprila, pred tremi leti, so na Škofijski Karitas Murska Sobota dobili ponudbo Občine Razkrižje za razvoj socialnega programa na sedemhektarski, že pred desetletjem zapuščeni kmetiji. Kot je povedal ravnatelj ŠK Simon Slana, so skupaj z Občino, Razvojno agencijo Prlekija, psihologom in psihoterapevtom Bogdanom Žoržem ter ob podpori mnogih drugih začeli razvijati program, ki bi mladim omogočal vrnitev na perspektivna pota življenja. »Domačija smo poimenovali vsa naša dosedanja dela, prizadevanja in hotenja, ker smo želeli ustvarjati pogoje domačega ognjišča. Najprej smo se z mladimi lotili krotanja bujne okolice, naslednje leto smo

pevtom Bogdanom Žoržem ter ob podpori mnogih drugih začeli razvijati program, ki bi mladim omogočal vrnitev na perspektivna pota življenja. »Domačija smo poimenovali vsa naša dosedanja dela, prizadevanja in hotenja, ker smo želeli ustvarjati pogoje domačega ognjišča. Najprej smo se z mladimi lotili krotanja bujne okolice, naslednje leto smo

obnovili streho, letos notranjost hiše. Veliko smo že postorili, veliko izzivov pa nas še čaka. Z vsakim še tako majhnim korakom naprej smo vse močnejši in vedrejši,« je dejal Slana.

V nedeljo, 7. oktobra, je Domačija tudi uradno odprla svoja vrata. Na priložnostni slovesnosti je razkriški župan predstavil kronologijo prizadevanj in dela, murskosoboški škof dr. Peter Štumpf pa je Domačijo tudi blagoslovil. Po besedah generalnega tajnika Škofijske Karitas Jožefa Kocipra je program Domačija, ki vključuje bivanje in strokovno spremljanje, namenjen mladim, ki iščejo novo pot v življenju in v okolju, kjer so bivali do sedaj, ne najdejo

ustrezne podpore. Trenutno je v program vključen mlad fant, trije pa so ga že uspešno končali. Na kmetiji bodo v kratkem začeli tudi s pridelavo ekološke hrane. Ker je program posebnost v slovenskem prostoru, so zglede iskali v Italiji, kjer imajo s tovrstno pomočjo mladim odlične izkušnje.

Če ste do danes zaman iskali primeren program za mlade, ki še iščejo življenjsko pot in bi radi začeli znova, je Domačija odlična izbira. V neobremenjenem okolju ponuja strokovno pomoč in spremljanje. Za več informacij se obrnite na Škofijsko Karitas Murska Sobota. •

15

ново mesto

VESELJE OHRANJA MLADO SRCE IN OBRAZ

(Orison Swett Marden)

Andreja Kastelic

Starejši s področja Škofijske Karitas Novo mesto na letovanju v Portorožu

Škofijska Karitas Novo mesto poleg letovanj, namenjenih otrokom in družinam, vsako leto organizi-

ra tudi letovanje za starejše. Letos se je letovanja v Portorožu udeležilo trinajstih starejših, v starosti od 62 do 79 let, ki so prihajali iz okolice Črnomlja, Novoga mesta in Otočca. Čas od 17. do 21. septembra je bil tako namenjen starejšim, katerih vsakdanjik je sicer povezan predvsem z domačimi opravili, skrbjo in pomočjo drugim. Z namenom, da se starejši razvedrijo, doživijo lepe izkušnje in se jim omogoči aktivnosti, ki jih povezujejo in tudi osebno bogatijo, je bil čas namenjen predvsem druženju, kopanju v bazenih ter raznovrstnim dejavnostim in ogledom. V okviru programa smo pripravili nekaj ustvarjalnih dejavnosti, prisluhnili osebni pripovedi življenjske zgodbe zdravljenega alkoholika, si ogledali komuno za zdravljenje zasvojenih od alkohola, sodelovali pri pripravi domačih krem, imeli priložnost za svete maše idr. Bilo je veliko dejavnosti, a tudi čas za počitek in individualne pogovore.

Vsem spremljajočim je bila skupina starejših in samo letovanje svojevrstna pozitivna izkušnja in lahko rečemo, da so starejši v Sončno hišo prinesli veliko sonca – vedrine, dobre volje, topline, želje po znanju in izkustvih ... Veliko tega, kar v vsakdanjem življenju s starejšimi mogoče prevečkrat spregledamo. •

Ko hodiš, pojdi zmeraj do konca

Spomladi do rožne cvetice,
poleti do zrele pšenice,
jeseni do polne police,
pozimi do snežne kraljice,
v knjigi do zadnje vrstice,
v življenju do prave resnice,
v sebi do rdečice čez eno in drugo lice.

A če ne prideš ne prvič ne drugič
do krova in pravega kova
poskusi:
vnovič
in zopet
in znova.

Tone Pavček

